

Évközi 8. vasárnap

Mt 6,24-34

„Ne aggódjatok...”

Ebben az evangéliumi szakaszban visszatérő refrén a „ne aggódjatok” (25. 27. 28. 34. v.) felszólítás. Aki csak ezt olvassa, talán félreérti azt, amiről Jézus beszél. Két dolgot kell ehhez tudni. Az egyik, hogy az itt felsoroltak – élet, ruha, termet – olyan dolgok, amelyek a Máté egyházával szemben álló pogányoknak a legfőbb gondot jelentették. De azt is tudnunk kell, hogy Jézus szegény embereknek hirdette az örömhírt, akiknek a megélhetés mindennapi gondjuk volt. Olyannyira, hogy az egyszeri vagy kétszeri kenyérszaporítás számukra Isten országa földi eljövételét jelentette azonnal. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy Jézus nem hirdet belenyugvást a sorsba hallgatóinak, akik valóban szegények, kiszolgáltatottak voltak. Ha ilyet hirdetett volna, akkor meg sem hallgatták volna. Inkább az aggodalmaskodást akarja megszüntetni, amely semmit sem segít. Sőt az aggodalom, a nyomorúság átélése még lebénítja az embert. Ahelyett, hogy valamit tenne sorsa megjavítása érdekében, csak aggódik.

Jézus nem is akarja a szegények helyzetét konzerválni ebben az állapotban. De azt tudja, ha az aggodalom vagy a kenyéért való küzdelemben elveszítik az Istenbe vetett bizalmat, többet veszítenek, mint egy darab kenyeret. Ha elveszítik az Isten országa törvényét, a szolidaritást, és az ember embernek farkasa lesz, mindent elveszít, amit egy pillanatra tart fenn a darab kenyér és az étel. Az élet kiteljesedésének lehetőségét veszíti el, aki aggodalmával elveszíti azt a magától értetődő bizalmat, aminek bizonyítékát szolgáltatják a virágok és az égi madarak (26. 28. v.). Az Istenben bízó és az aggodalmaskodó szegény között az a különbség, hogy az utóbbi sem nyert semmit, de még az Isten iránti bizalmat is elveszítette. Az is lehet, hogy Jézus ezt a beszédet éppen azoknak a tanítványainak mondta, akiket miszsióba küldött. Talán ezért is őrizték meg ezt a beszédet a szegények, Máté közössége. Az őskeresztények földi értelemben nem voltak gazdagok sem Palesztinában, sem pedig a hellén világban. Hitük azonban vonzotta a gazdagokat is az Istenbe vetett bizalom miatt.

A modern világban az emberek hasonlóan kiszolgáltatottak, mint régen. Akinek lakása és hűtőszekrénye van, csak addig érzi magát

biztonságban, amíg lakását fenn tudja tartani, és hűtőszekrényét meg tudja tölteni. De mi az? Talán egy heti biztonság csupán! Sokaknak nincs tartalékuk, vagy ha van némi pénzük, azt könnyen elveszíthetik egy-egy állami rendelkezés miatt. A mai emberek közül sokan állandóan aggódnak. Ettől nem lesz tágasabb a lakásuk, de szorongással telik meg az életük. Mivel a világunkban mindent az ember alkotott, minden viszonyt emberek alakítottak ki, ez az aggodalom könnyen csap át gyűlöletbe. Az elmúlt századokban sokan éltek meg abból, hogy a szegények aggodalmából gyűlöletet termeltek, és a felkorbácsolt gyűlölettel gazdagokat pusztítottak el. A szegénység azonban megmaradt. A gyűlölet nem hozta meg a várt várt mennyországot. A szegény emberek a gyűlölködés közben elveszítették a hívő bizalmat, és anyagi kizsákmányolás után még lelkiileg is kizsákmányoltak lettek. Úgy érezték, fölösleges a dolgaikba, a jövőjükbe belekeverni az Istent, majd megoldják maguk a problémát.

Jézus tanítása nem henyélésre buzdít, hanem bizó tevékenységre. A sült galamb nem repül a szánkba, de nem is növeli, szaporítja aggodalmunk. Amikor azt a hitet is elveszítjük, hogy az Isten személyesen gondoskodik rólunk, mindent elveszítettük, szegény kismimmizett hitetlenek lettünk, akik megtagadtuk azt, aki mindvégig segíteni akart nekünk. A jólét nem szünteti meg az aggodalmat, és nincs az a földi gazdagság, amely bizó hitet adhatna! Aki kifosztva az anyagi biztonságából még az aggodalom lelki láncait is magára veszi, rossz vásárt csinál. Néha nehéz hinni abban, hogy Istennek maradt helye az emberek által berendezett világban. Bölcsesség kell hozzá, hogy a napi gondjainkon túl lássunk és megértjük ezt.

A nem aggodalmaskodó ember imája

Uram, látod számtalan kérdésemet: Mit kell tennem? Mi lesz a jövőm? Mi lesz velem? Sokszor kétségbe esek, olyan kicsinek érzem magam, egyedül a problémáimmal. De te mutatsz egy szál virágot, és a bizalomra tanítasz. Bizalomra benned, bizalomra másokban.

Hiszem, Uram, hogy mindennél drágább vagyok neked, hogy úgy fogadsz el, amilyen vagyok. Neked adom a félelmeimet, te jobban tudod, mire van szükségem! Uram, gyógyíts engem, hogy gyógyíthassak másokat. Add, hogy a kétségbeesés helyett reményt, a sötétségbe fényedet vigyem. Add, hogy vigasztaljak, legyek megértő, szeressek, amint te szeretsz engem! Amen.